

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t.j. vse administrativne stvari.

Enkêta o kmetско-gospodarskih razmerah na Kranjskem.

—o.— Jutri, v 17. dan t. m., zbere so tedaj v našega mesta dvorani lepo število najodličnejših mož in slovenskih rodoljubov, posvetovat se, kako bi se oteti dalo, povzdigniti in zavarovati slovenski kmetски narod kranjske naše dežele, kmetски stan, kateri bi zgubiti moral svojo samostalnost, da še dolgo časa po danih potih hodi in ga ne dobiti rešilna pomoč.

Narodne ekonomije zakoni delujejo s tisto doslednostjo, vladajo s tisto strogostjo, kakor se to godi od strani nevidnih zakonov narave, kateri delajo nam lepo in slabo vreme, solnce, dež in točo! Pohlevni moramo biti pred tistim večnim zakonom, kateri nam z gostimi vodotoki dežja iz črnega oblaka napoji veliko reko, da svojo nizko strugo razširi čez naše polje, — a nesrečni učinki napoté nas, da postavimo visoki jez, mejo neusmiljenemu zakonu, kateremu vira, visoko nad nami in globoko pod nami ležečega, zatvoriti ni v stanu človeška naša slabost! Železna pravila narodne ekonomije tiščijo tudi gospodarstvo kmetovo in kar je tisto kmeta samega k tlom in uničiti ga preté, če se jim ne najde trdnega odpora. Od vsega srca milujemo dobe, v katerih je človek nosil sužnje okove na sebi, neradi gledamo še dandanes, ako kje ima človek do človeka lastninsko pravico, in z vso navdušenostjo pozdravljamo sklepe, da dolžnik zavoljo svojega neplačanega dolga ne sme priti ob svojo slobodo. Ali podjedno gremo in dolžniku odvezujemo vse, kar potrebuje za svoje življenje, in prisezati nam mora, da nam bode tudi tisto izročeval, kar bi si pozneje še pridobiti znal! Vsak sad njegovega življenja utrgamo mu sproti, pustimo mu pa, naj sam skrbi za svoje življenje in svojo moč, ne da bi mu dali, okoristiti se s svojimi uspehi. Po preprostih ekonomičnih zakonih postavljen je svobodni naš človek v razmere, katere mu svobodo dajó za stradanje in mu napravijo težavnejše življenje, nego je bilo življenje tistega, ki je nekdanj zavoljo svojih dolgov upnikov suženj postal! Kmetu pa je prilika, da se zadolžiti more, tista zanjka, v katero se rad vjame in v kateri tudi čestokrat doživi ekonomično svojo smrt!

Kmet v bistvu ni čisto nič drugega, nego-li delavec, kateri postane berač, ako svoje moči v zaslužek spraviti ne more. Kmet pa svoje delo dobi na zemljišči; vzemite mu zemljišče, on bode brez dela, vzame vam beraško palico v roke. Po starem nemškem pravu kmet na zemljišči, katero je obdeloval, samostojne, proste posesti ni imel; tako posest pa mu je dodelil poznejši čas, kateri je razmere opazoval in snoval s stališča rimskega prava. Kakor hitro pa se osoba kmetova od njegovega zemljišča ločiti dá, kakor hitro oglasijo se dolгови, ki to ločitev tudi izvršiti mogó, tedaj je že urezana beraška palica, ki celo kmetско obitelj križem sveta razkropi.

Zemljišče nikdar toliko ne rodi, da bi se s temi dohodki po odšteti stroških za delo in pridobitev sploh poplačati moglo zemljiške dolgove, kateri za tega delj gotovo uničijo rodbino, kakor hitro se dolgove izterjavati začne ali kak drug dogodek pogibelj pospeši. Postaviti je torej treba naval, za katerim je kmet brez skrbij, da mu bi posledice iz njegove lastninske pravice, posledice izvirajoče z matematično gotovostjo iz nepremičnih zakonov narodne ekonomije, vzele pest njegovega zemljišča, tedaj torišče njegovega dela, izvirek njegovemu zaslužku in obstanku. Prva in poglavitna je ta, da se kmetu ne odvzame kmeta lastnost! Zmirom mora se kmetu toliko pustiti, da more kmet biti in ostati!

Izmej načinov, kateri posadili bi kmetске rodbine na tako nerazrušno skalo, najboljše nahajamo na programu, ki bode odličnemu zboru jutri, poputranjem, oziroma še v soboto služil za posvetovanje o zboljšanju kmetских razmer v deželi. Najblagovitejša bi pač bila naprava „kmetских domov“, kateri bi nerazrušni za stražo stali potrebnemu torišču močij jedne kmetске rodbine, do katerih bi ne mogli s polno oblastjo zemljiška knjiga pa eksekucija. Potem bi si dediči tudi ne mogli razdeliti zemljišča in osnovne izpremembe v postavnem dednem nasledstvu bi ne bilo več tolikanj potreba. Še druga važna naredba bi bila ustanovitev amortizacijske banke za sedanje hipotekarne dolgove na kmetских zemljiščih. Činjenica, da je koncem 1882. leta v vojvodini kranjskeji bilo vknjiženih hipotekarnih dolgov za 59,759.100 gld. 59 1/2 kr., kliče preglasno, da bi se ne pomislilo na tako izredno pomoč!

Ako bode možno vse ustvariti, kar na podstavi objavljenega programa ukrenejo te dni najboljše močje v deželi, sigurno si smemo obetati, da nam v kranjskeji narod ostane v zdravju in v moči ter da z mirno napredujočo blagobitjo naraščala bode tudi politična veljavnost tega našega kmetskega naroda, kakor tudi z njim vsega slovenstva. Želeči in pričakujoči najboljšega, v naroda in napredka imé pozdravimo gospode deležnike juternjega shoda najtopleje v naši Ljubljani!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 16. aprila.

Cesarjevič naslednik Rudolf in nadvojvodinja Štefaniya sta predvčeraj zvečer ob 10 uri 30 minut z mnogobrojnimi spremstvom po državnej železnici odpeljala se na svoje potovanje v orijent. V četrtek prideta v Carigrad in 29. aprila dospeta zopet na Dunaj. Povsod zlasti pa v Carigradu delajo se velikanske priprave za vsprejem cesarjeviča. Kakor se trdi, to potovanje nema nobenega političnega smotra, a vsekako važen političen pomen. Carjevič bode osobno občeval z balkanskimi vladarji in to je velikega pomena. Vsekako se smé sklepati, da bode to potovanje povečalo avstrijski vpliv v orijentu.

Dr. Rieger je v nedeljo sklical shod odličnih českih domoljubov. Razložil jim je, da vsled velikih stroškov za zidanje narodnega gledališča primanjkuje dotičnemu fondu 155.000 gld. za pokritje. Shod je sklenil novo subskripcijo. Člani shoda podpisali so sami takoj 15.000 gld.

Na Ogerskem so se velikanočni prazniki porabili za volilne agitacije. V več okrajih so bili volilni shodi. Najvažnejši je pa bil veliki shod ogerskih Srbov v Kikindi, ki je vsprejel program, kojega je sestavila srbska konferenca v Pešti in tedaj priznal dualizem, kot državnopravno obliko. Shod je pa tudi sklenil, da imajo bodoči srbski zastopniki v državnem zboru zahtevati popolno ravnopravnost vseh narodnostij. Ogerski Rumuni so pa imeli shod v Temešvaru in so se izrekli proti sklepom Sibinjske konference, ter sklenili opustiti pasivno politiko.

Vnanje države.

Svečanost v spomin osvobojenja Srbije po knezu Miloši Obrenoviču se je vršila v nedeljo brez vseh neredov, točno po programu. Kralj in kraljica sta vsprejela državne dostojanstvenike, potem je bila vojaška parada, zvečer pa razsvetljava.

LISTEK.

Lamentacije.

I.

Veliki teden je sicer že minol in dovršen je za tekoče leto „officium tenebrarum“ po naših cerkvah, lamentacije pak v naših domačih zadevah so še zmirom na mestu, in bodo ostale, se bojim, še dokaj časa.

Dokler so nas tlačili nasprotniki in smo Slovenci složni bili, mi ni prišlo na um pisati lamentacij, zdaj pa, ko smo došli na Kranjskem povsod do večine, ter so nas naši narodni sovražniki razdvojili, ter zasejali razdor in razdraženost mej nas, mi je prišlo.

Nego ker vém, da ne smem pisati tako, kakor mi vелеva srcé, ne bom poslušal glasú prepričanja, ampak pisal bom svoje lamentacije pohlevno, prav tako, kakor nas ta nesrečna narodna naša čednost pisati sili.

Ker se bojim, da si ne bi na glavo nakopali vi, gospod urednik, nepotrebnih sitnostij in ker še nesem pozabil, kako so me svoje dni v strah prišli v Celovci ter posadili v „Kresu“ poleg Bolhoberja mej neotesano ljubljansko pisaško druhal, se bom ogibal imen, kolikor bo možno, naročito ne bom nikoli zapisal imena „Šuklje“, ampak držal se bom le bolj nedolžnih in neškodljivih imen.

Koseski je gotovo dosti nedolžno ime v naši književnosti, a vender mi je prišel pred oči grdi greh, katerega je naredil dopisnik „Politike“ v pogledu tega imena, ko je povedal v šte. 90. spomenitega časopisa, da je Koseski preložil na slovenski jezik „Göthe's Sängersfluch“, dočim se meni dozdeva, da je „Sängersfluch“ Uhlandova poezija, katero je v slovenščino preložil g. Fr. Cegnar.

Pisatelj „Kresovega“ romana „Kmetски triumvirat“ je izredno marljiv in okreten pripovedovalec, nego topografija Zagrebške okolice mu je popolnem tuja, ker piše (str. 5), da so korakali po cesti, ki se vije iz Zagreba proti severu, trije možje, ter so se ustavili na vzvišenem prostoru, od koder je odprt zadnji pogled na mesto. Precej potem (str. 10)

pa piše: „Pozna noč je že bila, ko se dvignejo izpod lipe ter nadaljujejo skupni pot proti severu.“

Na križempotu, kjer se vije jedna cesta proti Stubici, druga v Sused in Brdovec. pa postojijo. Lep razgled je tu v posavsko dolino itd.“

Najpreje moram povedati, da vodi cesta iz Zagreba proti Stubici in Brdovcu proti zapadu, ne proti severu, in brežuljka ni na tej cesti niti križempota do Podsuseda, tikar onkraj Podsuseda je brežuljak in še dalje, namreč pri Krapinskem mostu se cesta deli, katere leva črta vodi proti Brdovcu, a desna proti Stubici.

Ko bi se n. pr. jaz podal iz Zagreba po cesti proti severu, pa bi tam pri sv. Šimonu vprašal koga, če bom skoraj dospel do Brdovca ali do Podsuseda, bi me gotovo vsak plašno pogledal in bi mislil, da se hočem navrniti v Stenjevec.

Tudi srbskih slepcev ne pozna pisatelj. V hrvatskem Zagorji ni takih slepcev in jih tudi nikoli ni bilo, taki so v Sremu in v Bačkeji, kjer kradejo berači po božjih potih in sejnih moške otroke, ter jih umetno slepijo, da potem beračijo z njimi. Podžupanije v Vukovaru in v Rumi, pa sodbeni stol v

Francoski poslanik Patenôtre za Peking, ki se bode ukrcal 25. t. m. ima kakor je poizvedela „Liberté“ dvojno misijo, jedno pri anamskem vladarju, drugo pri kitajski vladi. Anamski vladar stopi k Franciji v iste odnose, kakor tuniški bej. Anam se bode postavil pod neposredni francoski protektorat. Na dvoru v Hué bode francoski resident, kakor v Tunisu, ki bode v kraljevem svetu imel važna besedo v finančni in politični upravi dežele. Delta Rudee reke z privojevanimi kraji bode tudi zavisa od Anama in francoskega protektorata. Misija Patenôtra v Kitaji se pa omejuje samo na urejenje meje. Brigada generala Négriera je zasela 11. t. m. vse okrajine okrog Hong-Hoa, na to je sovražnik umaknil se iz mesta Hong Hoa, in je zažgal. Briérova brigada je mej umikanjem sovražnika prestopila Črno reko, da obide mesto; 12. t. m. so imeli Francozi mesto zasesti. Kitajci beže proti Thulangu. — V ponedeljek so v Cahorsu postavili Gambeti spomenik. Svečanosti se je udeležilo mnogo odličnih oseb, mej njimi več ministrov. Slavnostni govor govoril je sedanji ministerski predsednik Jules Ferry.

Shoda **nemških** katolikov v Kolnu se je udeležilo nad 4000 oseb. Zbor je vsprejel sledeče ukrepe: 1. Shod spoznava od njih ločenega nadškofa Melcherja za svojega pravega dušnega nadpastirja in mu ohrani svojo udanost. 2. Shod obnovi svoj protest proti kulturni borbi, in zahteva, da se zopet nazaj pokliče nadškofa Kolinski in Poznański, in kaže na množično se izpraznena mesta dušnih pastirjev. 3. Shod pozivlje vse renške katolice, da tako dolgo ustrajajo v boji za svobodo cerkve, dokler se ne izpolni slovesno dana beseda kralja, ko si je prisvojil rensko deželo. 4. Shod izreka vsem članom centra državnega in deželnega zbora za njih neomahljivi pogum najtoplejšo zahvalo in veselo priznanje.

Cerkveni prepir v Carigradu se ni poravnal, a je stopil v novo fazo. Patrijarh pravoslavne cerkve Joahim III. je odložil svoje dostojanstvo, in mešani svet izvolil je svojega predsednika, Efeškega metropolita Agathanangelusa njegga namestnikom. Patrijarh je odstopil, ker ni hotel **turskeje** vladi sporočiti protesta tega sveta proti nekaterim prikrasjenjem cerkvenih prav. Ta zbor se je izjavil, da le tedaj more vsprejeti teskero velikega vezirja, ki je pridejana instalacijskemu beratu patrijarha, če se ustanovi popoln status quo ante.

Na otoku **Kuba** se zopet začena ustaja proti Španjcem. Španski vojaki so že imeli nekaj prask z ustajniki. Te dogodki bodo zopet pomnožili skrbi španske vladi, kakor bi jih že doma ne imela zadosti.

Dopisi.

Z. Iz Materije 12. aprila. [Izv. dop.] Rad bi gosp. dopisniku iz Podgrada v Istri v št. 76. prav obširno odgovoril, a dasi je stvar samo na sebi precej važna, ne kaže v „Slovenskem Narodu“ prostora tratiti, ker vprašanje je po veljavnejših avtoritetah naravno gospodarskih že dognano.

Zadostovati utegne, kolikor sem namenil v kratkem pojasniti in g. Jenko morda iz „Savla“ še postane „Pavel“.

Dovoljeno pa naj mi bo, gosp. J. najprej par besed ziniti gledé brezkončne „polemike“ z dopisnikom „Edinosti“. Ono bogine, ne more se imenovati polemika, ono je bilo zgolj odurno napadanje od jedne strani v „Edinosti“ in dovoljena, legitimna obramba v „Slovenskem Narodu“ od druge strani; vihtenje s cepcem od prve in mirno zavračanje od druge strani. A prišel je g. J. v to zadevo pač kakor „Poncij v vero“, to priznavam; nikar pa naj on meni ne zamere tega, ker jaz ga niti imenovati

nesem hotel, vedoč da mu ni ljubo utikati se v neplodni prepir; izzazvan je bil v „Edinosti“, ter ne od mene v „Narodu“.

Da, v Istri nam je silno redko sejana delavna nesebična inteligenca in tudi jaz se rad prištevam tej inteligenci, a neolikano napadanje v „Edinosti“ me nikakor ne more navdušiti, da stopim v vrsto njenih bojevnikov, ker nečem biti zavratno udušen od svojih sobojevnikov, neumestno torej od mene zahtevati več popustljivosti, ker „est modus in rebus, sunt certi denique fines“ in zato še hodim svoje pote, sicer sem pa g. J. hvaležen tudi za neuspešno posredovanje.

K zadevi „obrambe“ g. J. ponavljam, da mu ni bilo treba se opravičevati ali braniti, ker jaz ga nesem na „javni dvoboj“ pozval; jaz rešpektujem njegove nazore, ker so posledica poštenega njegovega značaja, in zato mi ni nikdar na um prišlo, žaliti ga. A od trditev njegovih upam, da bo moral odstopiti, ker čas in prigodbe ga bodo k temu primorale. Tega opodiktčno prorokovati, se ve da tudi jaz ne morem, izražam le svoje upanje iz prepričanja.

Gospod J. pravi: „Ako ima g. Z. v spominu moj govor, prosim ga naj mi navede iz njega samo jeden stavek, s katerim se bi bil jaz obrnil proti bistvu istrškega kreditnega zavoda ali proti bistvu tacihi zavodov sploh itd.“

Da! priznavam danes, kakor tudi prej, da g. J. v tem oziru ne morem ničesar očitati izven tega, da ne najdem popolnega soglasja mej govorom in dejanjem njegovim, hotel je namreč proklinjati, pak je blagoslavljal, (a „Edinost“ . . . ?) svaril sem tudi jaz in svarim še danes vsacega pred lahko miselnim zadolženjem, ker iz lastne skušnje vem, kaj so dolгови, a več storiti ne morem. Pomisleki njegovi bistveno nimajo prave podlage, ker do sedaj se še nihče ni zadolžil, ako mu ni voda v grlo tekla t. j. ako ni bil zadolžen navadno na neprimerno visoke obresti. Gospod J. ima čisto vest in zato sme svetovati, a pomagati mu menda ni mogoče vsem onim, ki so dolžni uknjižene in neuknjižene kapitale z neprimernimi obrestmi, navadno po 10 do 20 od sto; dolžniku pa gre za: biti ali ne biti! Kmet tolikih obrestij ne more plačevati, ako pa bi bil slučajno tega zmožen, tedaj naj si izposodi pri zavodu po 10%, in v 14 letih je prost dolga, po 15% v 8½ letih, po 6% pa v 36 letih. Pri tem je pa dolžnik opravičen, kadarkoli povrniti večji del ali celi dolg, zavod pa, dokler dolžnik redno plačuje amortizacijo, ne sme dolžnika nadlegovati na noben način.

Jaz mislim, da take pogoje vsak in tudi g. J. podpiše kot pristne in prilične bodisi za Kranjsko ali za Istro, ker razmere mej dolžniki in upniki so si jako podobne tukaj in tam. Pokazal pa g. J. nikakor ni in ne more, da se stroški neprimerno veliki za dosego posojila pri zavodu, ako jih primerjamo s stroški pri naših domačih pijavkah, to je skušnja že stoterno dokazala. Da se zgodi, ko pride čas letnega plačila pri zavodu, da so dolžniki mnogokrat v stiskah — to je tudi prežalostna istina, a temu nesem kriv ni jaz, ni zavod, niti g. J., nego splošne žalostne razmere v našem okraju, večinoma pa „trije strupi“ popisani v letošnjih večernicah družbe sv. Mohora. Pisatelju onih vrst bi jaz očitno izrekel svoje priznanje.

Jaz sem tudi prepričan, da bo naš nektera kmetija prišla na boben, a to bo vedno neizogibljivo (tudi in tem bolj brez hipotekarnega zavoda), dokler sme kmet svoje premoženje neomejeno zadolžiti. Tudi res mislim, česar do sedaj še nisem upal javno ziniti, namreč, da je celo prav, ako nemarni gospodarji dobé boljše naslednike, a tu ne morem na široko razpravljati tega predmeta, ker ne spada sem. Bojazen izrečena po g. J., da bi inorodci se naselili v našem okraju in tako v narodnem oziru neugodno korigirali čisto slovanski značaj našega okraja, zdi se mi pretirana. Naš kmet ni mehkužen in le jedino zato mu je mogoče kolikor toliko životariti v našem podnebju, inorodec kmet bi poginil in zato ga ne bo nikdar mikalo naseliti se pri nas. Le trdi slovenski korenjak zamore prebiti naše letne in zimske vremenske nezgode in pri tem stradati, ako se mu letina ne obnese; Italijan, Nemec itd. — ne bojim se jih, našega podnebja nezgod ne prenesajo, ker naš okraj ni obljubljen dežela. Naravno torej, ne slučajno bodo nastopili posest prodanih kmetiji domači — recimo kočarji, nerazumljivo mi je pri tem vprašanje g. J., komu se „bodo dajale potem kože“?

Razumno, da kdor sedi v čedni gorki sobi pri obloženi mizi ne ve ceniti pomoči hipotekarnega zavoda, katero lahko zadobi velika množina, ne po svoji krivdi zabredlih kmetov. Treba stopiti v bajto revnega zadolženega kmeta, se ozirati po njegovi revščini in poslušati njegove pritožbe, na svoje oči videti, kako živi družina, kaka sredstva ima na razpolaganje; gospod Jenko! pomoč, hitra pomoč je silno potrebna, kadar gre za: „biti ali ne biti“! Vsako nasprotovanje, bodi si principijelno ali drugo, je neumestno, ker inace ginemo v boji za obstanek. Itak mora poginiti, kar ne more obstati, a vsaj to, kar bode ostalo, utegne krepko se obraniti, ako umemo paralelno z gmotno pomočjo tudi duševno požlahtniti našega seljaka. Pritrdim prav rad, da smo gledé šol zelo na slabem, ali to ni moja, ni g. J. krivda, nego krivda je sebičnih kateri se zaradi svoje trgovine nečejo ljudem zameriti s pritiskom, da se šole ustanove, že ustanovljene pa redno obiskujó, da, še celo potuho dajó nemarnem in tako nase nakopavajo prokletstvo prihodnje generacije.

Ne morem pritrditi, da je obdelovanje kraške zemlje zelo težavno, le napredka je malo ali nič. Sadjereja in živinoreja — vse prav lepe reči, a zadolženi kmet ima le redko kedaj toliko moralčne moči, da se bo ubjal za 10 do 20 odstotnega upnika in še kaj malega prihranil, životari marveč „tja v en dan“, dokler možno ter išče tolažbe v narodni kugi — v žganji; ker je obupal, da bi kedaj jabolka dozorela na njegovem cepu, ni torej čuda, da jih tudi nasledniku ne privoši. Le hipotekarni zavod zamore zadolženega kmeta rešiti sifusovega truda za 10—20% ne upnike in ga navdihniti z neobhodno potrebnim veseljem do svojega doma, hleva in polja; potem bo rajši opazoval napredek svojega soseda in ga z veseljem zasledoval, popustil narodni strup, svoje mlajše rad pošiljal v šolo ter postal krepak steber v državi, navdušen sotrudnik v narodnostnem boji, čislán sosed v svoji občini, skrben oče svoji družini, ponos svojih otrok in le-ti bodo tekmovali mej sabo, kako bi prekosili starejše v napredku. Pa kje smo še! Dan denašnji

Vukovaru imajo še dan denašnji čisto posla s takimi zlikovci, ki pa malokedaj pridejo gospodski v pest, ker navadno ubežijo v Srbijo.

Na tamburici (str. 1) pa nobeden slepec ne igra, ampak na goslih, če imajo tudi samo jedno struno, dočim se na tamburici ne da igrati na jedini dve struni, ampak štirih strun je treba pri tamburici.

Pisatelj „Pisma iz Zagreba“ je ugleden sotrudnik „Ljubljanskega Zvona“ in kaj radi čitamo njegova pisma, nego če piše v št. 4 (str. 227) da ima nova sokolska zgrada električno razsvetljavo, je to preverje, da ni bil pričujoč pri koncertu, katerega so priredili Zagrebški Slovenci na korist „Narodnemu domu“ v Ljubljani, ker mi drugi smo videli le plinove luči, ne pak električne razsvetljave.

Ker govorim ravno o koncertu, moram še opaziti, da je Ljubljanski oktet vse hvale vreden, samo mu imam prijateljski povedati, da ne bi nikoli smel „Šnajderja“ popevati preje koncerta.

„Škrat“ je pisal (št. 22 in 24) lanskega leta, kako sta bila v Starem trgu dva pevca, kaplana gg. Jazbec in Kos, in da sta bila na gostiji, ko je

Lisjak Lisico jemal, pa da se je vsled tega rodila popevka:

„Lisjak je lisico vzal
Jazbec ju poročil
Kos je lepo pel.“

Po mojej informaciji se je omenjena ljudska pesen sicer popevala, pa na svatbi pri Lisjakih gg. Jazbec in Kos nista bila. „Kos“ bi še — kot perutnina — v takej tovaršiji varen ne bil. Kdo bi mu bil porok, da se Lisjaku tičjega mesa ne „zlišta“.

„Škrat“ je sicer humorističen list, nego tako dobrega dovtipa ne zmore, kakeršnega nam je podal neki drugi list, ko je povedal v dopisu iz Gorice, da bo Flapp, čeravno ne razume slovensčine, dober biskup, ker ima slovensko kuharico.

Ko bi bil jaz kaj takega zapisal v svojih lamentacijah, bi me gotovo nekateri križali in rekli bi, da sem hudobnež, ki je zakrivil Zagrebški potres, ki zaslučuje pekel že na tem svetu, na drugem pa še kaj hujega.

Toliko Vam pošljem svojih lamentacij za poskušnjo, če vam bodo pa ušeč, bom še lamentiral. Spectabilis.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XVI. Poglavje.

Ugrabež.

(Dalje.)

Pri vratih so ga čakali konji. Skočivši v sedlo, oddirjal je knez s pol mrtvo bojarinjo, a za njim so leteli hlapci, rožljajoč z orožjem.

Grozno je bilo v hiši Morozova. Plamen je ugrabil vse družinske kože. Družina je kričala, padajoč od roparskih udarov. Hišine begale so kričé sem ter tja. Homjakovi tovariši ropali so hišo, nosili na dvorišče in metali na kup drage posode, denar, bogate obleke. Na dvorišči pri kupu zlata in srebra stal je Homjak v rudečem kaftanu, prevpijoč ves šum, krik in tresk.

— Oh, kako je lepo in veselo! — kričal je in mel roki, — zdaj pa imamo pir, pa še kakšen pir!

— Homjak! — zakričal je nek opričnik: — posli odpeljali so Morozova po reki. Ali hočemo udteti jo za njim in ujeti ga!

že vidim 12 letne paglavce z očetom sedeti v žganjariji, da se Bogu smili!

G. J. ni bilo treba svariti pred lahkomišljeno (to sem do sedaj jaz storil bolj uspešno) niti prigovarjati posestnikom naj gredo po denar v Po-reč; kogar čevlji tiščijo, počuti vse drugače ko g. J., kateri težko da ve kaj se pravi plačevati 10 % in več obestij, a pri temu vedno celi kapital dolžan biti (on je vele častna izjema v našem okraji, ker jemlje le po 6 %). Namen njegovega govora pri taboru je bil v obče hvalevreden, a doseči ni bilo kaj, ker premise njegove neso bile korenite in stvari se dejansko drugače razvijajo. Tu se mi odpre zo-pet novo polje za popisovanje dejanskih razmer, a stvar zdi se mi neprilčna za politični dnevnik in bojim se preveč dolgočasiti.

Domače stvari.

— (Shod volilcev) I. razreda bil je včeraj zvečer ob 7. uri, udeležilo se ga je blizu 30 vo-lilcev. Na predlog g. dra. Karola Bleiweisa viteza Trsteniškega prevzel je gosp. Josip Kušar pred-sedništvo, v svojem ogovoru nasvetoval po narodnem volilnem odboru priporočene kandidate, katere so gg. volilci tudi vsprejeli. Ti kandidatje so gg.:

Vaso Petričič, veletržec in meščan,
dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški,
primarij,

Fran Fortuna, veletržec in meščan,
Fran Peterca, posestnik in podjetnik.

Ves shod trajal je jedva četrte ure, ker ni bilo nobenega pravega ugovora. Samo gosp. Regali iz-razil je željo, videti kandidate in slišati njih pro-gram, to pa menda samo zaradi tega, „ut aliquid dixisse videatur“.

— (Shod volilcev) sklical je baje g. Re-gali na jutri veter v gostilno v „Hotel Evropa“, ker mu dosedanji kandidatje neso po godu. Gosp. Regali mora vedno imeti kaj posebnega. Za pred-stoječe volitve izbral si je neki kot tako, „po-sebnost“ gosp. prof. Šukljeja, s katerim bodeta tedaj roko v roki stopila na volišče. Ali ne bode to krasen, veličasten prizor?

— (Potrjena) je volitev gosp. Josipa Kušarja predsednikom in gosp. J. N. Horaka pod-predsednikom trgovske in obrtne zbornice kranjske.

— († Dekan Siegfried Josip Sporn.) Zopet je neizprosna smrt, kakor poroču včerajšnja brzojavka, posegla v vrste naših sotrudnikov in so-bojnikov in za žrtev izbrala si moža, ki je za Ormož bil velike važnosti in kateri je za svoje na-rodno prepričanje pretrpel mnogo britkih napadov od strani strastnih nemškutarjev. Pokojnik bil je rodod iz Mekinj pri Kamniku, šolal se je na gim-nazijah v Ljubljani in v Rudolfovi in bil vrstnik onim sošolcem, ki so leta 1858 dovršili gimnazijo, kot duhovnik nemškega reda služboval je mej Belo-kranjski, v zadnji čas pa v Ormoži in pri Velikej Ne-delji. Vsekdar in povsod pa je bil goreč in neustra-šen pospeševatelj narodne ideje in v socialnem živ-ljenji jako spoštovan in priljubljen. Lahka mu zem-ljica!

— (V frančiškanskem samostanu) umrl je danes jutro v 5 $\frac{1}{2}$ uri č. pater Ambrož Janez Ivanec, 24 let star za sušico. Pokojnik, ki je v Gorici obiskaval četrto leto bogoslovja, je prišel še le v ponedeljek 15. t. m. v Ljubljano; bil je —

po nasvetu zdravnikov — namenjen v Brežice, da bi se tamkaj zdravil, a tu dohitela ga je nagla smrt. Rojen je bil v Reichenburgu na Štajerskem dne 25. avg. 1859, v frančiškanski red stopil 25. sept. 1879, v mašnika bil posvečen 18. nov. 1883. Pogreb bode jutri, v četrtek v 5 uri popoldne.

— (Umrl) je 14. t. m. g. Mihael Lepšina ml., posestnik in meščan v Brežicah, tast znanega rodoljuba g. Ivana Tanška. Blag mu spomin!

— (Odlikovanje) Okrajni komisar na Ptuji g. Josip Jerman stopil je v pokoj in bil tem povodom imenovan cesarskim svetnikom.

— (Gosp. Ivan Rendić), slavni hrvatski umetelnik, dobil je naročilo, da napravi kip črno-gorskega kneza Nikite I.

— (Pot k Božjemu grobu) preko baron Codelijevega posestva, za poslopjem posilne delav-nice, kateri je bil mnogo desetletji prost in jako priljubljen sprehod Ljubljanskega prebivalstva, po-sebno v postnem spomladanskem času, je sedanjí posestnik Codelijevega fideikomisa, umirovljeni de-žeine sodnije svetovalec baron Karol Codelli, popol-nem z leseno ograjo zagradil in sicer tako, da ni prepovedan pot le preko njive do Štepanje vasi, ampak tudi mimo graščine. Ljubljancani neso nič kaj veseli, da se njim zabranjuje tako lep sprehod, katerega ranjki baron Anton Codelli nikdar branil ni, ker občinstvo itak ni povzročilo nikake škode; par pedij zemlje, pa bi uživatelj bogatega fideiko-misa že lahko utrpel, ko bi dobil na omenjenem potu koš merve manj. Prebivalci pri Božjem grobu so jako razdraženi, ker se jim godi po zapretili tega pota velika škoda. Ker je ta pot postal že servitut, kajti v prostej rabi je že 40 let, torej se na lesene ograje nič ne ozirajo, hodijo prej ko slej po tem potu in so pripravljeni nastopiti tudi pravni pot, da jim stara steza prosta ostane.

— (Trtna uš v Avstriji.) Poljedelski naš minister predložil je državnemu zboru zakona načrt, ki ima zlasti namen, da se razporedbe gledé po-končevanje trtne uši bolj centralizujejo; v bodoče imajo namreč te razporedbe izhajati od namestni-štev in deželnih predsedstev, ne pa kakor doslej od okrajnih glavarstev. Ob tej priliki povédimo tudi, da je trtna uš v okraji Brežkem na Štajerskem po-sedla 678 oral vinogradov in da je celo preskočila z gozdom zarasteno pogorje, od katerega se je pri-čakovalo, da bode omejilo in utisnilo hudo nadlogo te kvarljive živali.

— (IV. hrvatski vinski sejm) bode 24., 25. in 26. t. m. v poslopji hrvatsko-slavonskega gospodarskega društva v Zagrebu. Katalogi na prodaj razstavljenih vin dobé se brezplačno in franko pri upravljaljučem odboru hrv.-slav. gospod. društva v Zagrebu.

— (Divji petelini — vrane!) Neki go-spod v Ljubljani, prijatelj „sportu“ in lovu, ima nekje na Gorenjskem lov v najemu in sicer v takem kraju, da ga mnogokrat tudi divji petelini počasté s svojo navzočnostjo. Veliki teden je bilo, kar dobi brzojavko: „Fünf Hahnen eingerichtet“. Ker sam ni utegnil, povabi dva prijatelja, ki slujeta kot velika lovca, naj ideta postreliti izredno divjačino. Ome-njena dvojica, silovita Nimroda, odpeljeta se na Gorenjsko in že na Veliki petek dobi lastnik lova brzojavko, da sta postrelila tri divje peteline in sicer spretnejši naših junakov jednega, drugi, ki je glede

lova stoprav praktikant pa dva. Splošno začudenje v lovskih in tudi v drugih krogih, ker se je vest po bliskovo razširila in našla tudi pot v slovenski dnevnik. A kmalu došla je druga vest. Strahovita Nimroda nesta niti jednemu divjemu petelinu upihnila luči življenja, niti čula njegovega zaljubljenega petja in vrešanja, ampak, ker ni bilo divjih petelinov, zabavala sta se s tem, da sta streljala na vrane ter dve vrani tudi resnično in do mrtvega ubila. Sedaj se jima povsodi, kamor prideta smeje in rogajo, da sta vrane streljala za divje peteline, da nesta več prava lovca, ker se tako neusmiljeno „po dratu“ lažeta itd. Kakor se vidi, tako zvana „lovska latinščina“ nema več veljave. V bodoče tedaj, več resnice!

— (Obesil) se je Jakob Krt, kateri je na openskeji cesti v Trstu svojo ženo umoril. Blizu Sežane našli so ga v 12. dan t. m. na drevesu vi-sečega.

— (Razpisano je mesto) pristava pri c. kr. okrajni sodnji na Vrhniki. Prošnje do 2. maja t. l. — Razpisana je služba kancelista pri c. kr. okrajni sodnji v Senožečah. Prošnje do 14. maja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Perigueux 16. aprila. Pri banketu go-voril je Ferry o vnanjej politiki in rekel, da Francoska ne sme dovoliti, da bi se posegalo v njene legitimne interese na kontinentu. De-mokracija mora pomisliti, da jej je možno upli-vati v mirovnem smislu in blagodejno na Evropo, katerej nedostaja potrebnega ravnotežja.

Cahors 15. aprila. Odkritje spomenika Gambette zvršilo se je slovesno. Govorila sta Ferry in Camponen. Govora bila jako laskavo vsprejeta. Pri banketu napil je Ferry na slogo republikanske stranke.

Peterburg 16. aprila. 5% železnično posojilo v znesku 15 milijonov funtov šterlingov sklenilo se je s tukajšnjo diskontno banko firmo Bleichröder in „Seehandlung“ v Berolinu.

Izjava.

Ker se je pri volilnem shodu II. razreda g. prof. Šuklje izrazil, da je g. dr. Ivan Tavčar moral odstopiti kot starosta „Sokola“, izjavimo resnici na čast, da to ni istina, da se je temveč g. doktor vkljub večkratnej odborovej prošnji, da bi še ostal starosta, sam odpovedal predsedništvu.

V Ljubljani, dné 15. aprila 1884.

Odbor „Sokola“.

Razne vesti.

* (Povišanje plače zdravnikov v Si-biriji.) Radi pomanjkanja zdravnikov v vzhodnej Sibiriji obrnil se je tamošnji generalni gubernator do ruske vlade, da poviša plačo zdravnikom s 900 na 1700 rubljev.

* (Več tovarišev ustrelil.) Nek kala-briški vojak v Neapolji, se je, vračajoč se pijan v vojašnico, spri s svojimi tovariši. V jezi je kakih petdesetkrat ustrelil na nje. Pet jih je usmrtil, tri težko, dva pa lahko ranil.

* (Premena barve kože.) — Nek Ja-mes Cumery v državi Ohio v severnej Ameriki ima hčer, katera spreminja barvo kože, kakor kameleon. To dekle je mulatka. Barva se pa ne menja vsa na jedenkrat, a pokažejo se lise, ki se vedno večajo, dokler postane vse telo belo ali temnorjavno.

— Naj gre z vragom! Zanj mi zdaj ni. Vsi se zberite na dvorišči, kmalu se odpočijemo.

— Homjak, — rekel je drugi: — kaj veliš storiti s Serebrjanim?

— Nikdo ga ne sme poškodovati! Postavite k njemu stražnike, ki ne smejo očitj obrniti od njega. Njegovo milost odpeljimo v slobodo na odgovor. Vsi ste ga videli, kako je zgrabil kneza Afanasija Ivaniča? Kako je s sabljo udrihal po naših?

— Videli smo, videli!

— Ali boste to prisegli pred carjem?

— Bodemo, vsi bodemo!

— No, glejte! Zdaj mu nikdo ne sme nič za-lega storiti; a ko pridemo domov, mu bo že Gre-gor Lukjanovič poklical v spomin svojo zaušnico, a jaz — svoje šibe!

Dolgo so še kričali in ropali opričniki, predno so odšli, obloživši težko konje z naropanim blagom; še dolgo po njih odhodu videla se je zarja nad me-stom, kjer je nedavno stala hiša Morozova, in po reki Moskvi bliščali so se ognjeni valovi, kakor raz-topljeno zlato.

XVII. Poglavlje.

Zagovarjanje krvi.

Ko so sosedni ljudje zvedeli o napadu oprič-nikov in videli žar nad Morozovljevo hišo, hiteli so zapirati vrata in gasiti luči.

— Bog bodi nam milostljiv! — rekali so kri-žajoč se oni, mimo katerih je dirjal knez s svojimi hlapci. — Gospod Bog, prizanesi nam! odvрни to nesrečo od nas!

Ko je utihnil ropot konj in zvekljanje oklepov na praznih ulicah, so se prebivalci oddahnili in re-kali so: — slava Bogu, ognila se nas je nesreča! — In zopet so se prekrizali.

V tem je knez hitro dalje dirjal, in pustil je hlapce daleč za seboj. On je mislil pred dnevnim svitom priti v vas, kjer so ga čakali drugi konji, in od tod odpeljati Heleno na svoje Rjazansko po-sestvo. Ni še dirjal knez pet verst, ko je zapazil, da je zgrešil post.

Ob jednom je začutil, da mu rana, za katero se v svojej prvej gorečnosti ni zmenil, napravlja ne-strpljive bolečine.

— Bojarinja! — rekel je ustavljajoč konja,

— moji hlapci so zaostali . . . morava jih po-čakati!

Helena je kmalu prišla k sebi. Ko je odprla oči, zagledala je najprej zarjo, potem je začela raz-ločevati gozd in pot, nato je pa začutila, da leži konju na hrbtu in jo držiti krepki roki. Po malem se je začela spominjati dogodkov tega dneva, nena-doma je spoznala Vjazemskega in zakričala je od strahu.

— Bojarinja, — rekel je Afanasij Ivanovič z britkim smehom, — ali se bojiš mene? Ali kolneš mene? Ne preklinjaj me, Helena Dmitrijevna! Pre-klinjaj svojo osodo! Zaman si se me hotela izog-niti! Nikakor se ne izogneš osodi, s konjem ne ute-češ temu, kar je namenjeno. Vidi se, da ti je že pri rojstvu bilo zapisano, da bodeš moja!

— Knez, — vzdihala je Helena, tresoč se od strahu: — če že nemaš vesti, spomni se svoje bo-jarske časti, spomni se, da je sram . . .

— Jaz nemam časti in sramote! . . . Vse sem dal za tebe, Helena Dmitrijevna!

— Knez, spomni se božje sodbe, ne pogubi duše svoje!

(Dalje prih.)

* (Srake mesto jerebic) pripravljajo neki restavrant v Moskvi. Nedavno dobil je neki tičar v Samari od nekega Moskovskega kupca naročilo, naj mu nalovi 3000 parov srak. Obljubil mu je po 15 kopek za par. Vsaj tako poroča Samarskaja Gazeta.

* (Trgovina z mrličji.) Pariško mestno starišinstvo je dovolilo 15 frankov nagrade, kdor izvele kakega utopljenca, ali kako v vodo vrženo truplo iz reke Seine. Nekateri revni prebivalci so nato začeli prodajati mrtvece ribičem, kateri za nje dobé od mestne občine po 15 frankov. Zdaj je Pariška policija prišla tej čudnej trgovini na sled.

Javne dražbe.

17. aprila: 1. eks. držb. pos. Josipa Kolbeta iz Riglja, 2315 gld., v Novem mestu.

18. aprila: 3. eks. držb. pos. Gašparja Vidriha iz Trnja, 3685 gld., v Postojini. — eks. držb. pos. Janeza Rusa iz Gorenjih Lovkic, 1499 gld.; v Metliki. — 3. eks. držb. pos. Janeza Valenčiča iz Narina, 1645 gld., — 2 eks. držb. pos. Osvolda Olfatia iz Lipoglava, 1028 gld. v Ratečah. — 1. eks. držb. pos. Janeza Sekule iz Novega mesta, 800 gld., v Novem mestu. — 2 eks. držb. pos. Osvolda Olfatia iz Lipoglava 15 gld., v Ratečah.

19. aprila: 3. eks. držb. pos. Jakoba Mohorčiča iz Velikega Ubelskega 250 gld., v Senožečah. — 1. eks. držb. pos. Franca Lisca iz Orlov, 2980 gld., v Krškem. — 1. eks. držb. pos. Antona Kopača iz Raškega vrha, 70 gld. v Krškem. — 1 eks. držb. pos. Janeza Kralja iz Kozarjev, 200 gld., v Ljubljani. 3. eks. držb. pos. Marko Kraševca iz Rosalnice, v Metliki.

Tuji:

dne 15. aprila.

Pri Slonu: Brukner z Dunaja. — Wunder iz Celovca. — Sperling iz Gradca. — Guldenstein iz Monakova. Edelmann iz Maribora. — Mlakar iz Kranja. — Slamberger iz Lutetoburga.

Pri Malici: Husak z Dunaja. — Lorez iz Sarajeva. — Vitez plem. Hauf z Dunaja. — Valberg in Lukeš z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
15. aprila	7. zjutraj	726.58 mm.	+ 8.6° C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	724.24 mm.	+ 16.6° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	724.77 mm.	+ 12.3° C	sl. vzh.	d. obl.	

Srednja temperatura + 12.5°, za 3.4° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dne 16. aprila t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	5	85
Ječmen	4	71
Oves,	3	25
Ajda,	5	69
Proso,	5	69
Koruza,	5	20
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram	—	98
Mast,	—	84
Špeh frišen	—	58
" povenjen,	—	72
Surovo maslo,	—	85
Jaica, jedno	—	2
M'eko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje	—	62
Svinjsko	—	70
Kostrunovo	—	40
Kokoš	—	55
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	23
Slama,	1	96
Drva trda, 4 kv. metre	7	20
" mehka, " "	4	50

Dunajska borza

dne 16. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	90
Srebrna renta	80	95
Zlata renta	100	90
5% marenca renta.	95	40
Akcije narodne banke	850	—
Kreditne akcije	321	—
Londonske	121	30
Srebro	—	—
Napoli	9	62
C. kr. cekini.	—	72
Nemške marke	59	30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	171
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	101	—
Ogrska zlata renta 6%	122	10
" " " " " "	91	75
" " " " " "	88	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunavske reg. srečke 5%	114	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	50
Kreditne srečke	100 gld.	176
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	119
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	215	60

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zahvala.

Moj pokojni mož Fran Wagner zavaroval se je pred 2 leti pri Gresham Life Assurance Society v Londonu na življenje.

Glavni zastopnik v Ljubljani, gospod Guido Zeschko, izplačal mi je danes zavarovano svoto točno in popolno.

S tem izrekom zavarovalnici javno zahvalo in jo vsakemu najtočnejše priporočam. Jaz sem spoznala visoko vrednost zavarovanja na življenje.

Ilirska Bistrica, v 12. dan aprila 1884.

Fran Sucher, Marija Wagner.

c. kr. glavni davkar v pokoji, kot priča.

(253)

Št. 2148.

(254—1)

Razpis službe.

V deželni prisilni delalnici v Ljubljani oddala se bode izpraznena služba kontrolorja s plačo letnih 1000 gld., z užitkom 1 1/2 odstotka od fabriškega zaslužka in s pravico do 4 v pokojnino nevestnih petletnic po 100 gld., — eventuelno služba računskega oficijala z letno plačo 1000 gld. ali pa 900 gld. in z sistemiziranimi petletnicami, in pa služba računskega ingrosista s 700 gld. letne plače in s petletnicami.

Prositelji za te službe naj svoje prošnje z dokazili o svoji starosti, stanu, številu otrok, o dovršenih študijah, o izpitu iz računostvja, o dosedanjem službovanji in o znanji jezikov — po svoji službeni poti

do 15. maja 1884. l.

deželnemu odboru kranjskemu pošljejo. V prošnji je treba tudi navesti, je-li prošnik s katerim deželnim uradnikom v sorodstvu ali svaštvu in v katerej stopinji.

Kranjski deželni odbor,

v Ljubljani, dne 15. aprila 1884.

Deželni glavar: Thurn.

(249—2)

V najem

se daje ali se pa proda iz proste roke stara, renomirana gostilnica „pri Plavcu“ v Cerknici pod jako ugodnimi pogoji. — Natančneje pogoji izvedo se pri lastniku Juriji Klančar-jl, gostilničarji v Gorenjem Logatci.

5000 1 (788—36) ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Uzorci proti pošiljati marke za 10 kr.

Cevi za vodnjake

(Brunnenröhren)

in vsake druge vrste les se dobiva po najcenejših cenah pri

Ivan Peterci

za Sv. Krištofom.

(233—3)

V „Narodne Tiskarni“

se dobiva:

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal „“

Stat nominis umbra.

Cena 70 kr., po pošti 5 kr. več.

Umrli so v Ljubljani:

11. aprila: Franca Mulhar, črevljarskega hči, 8 1/2 leta, Sv. Florijana ulice št. 36, za božjastjo. — Anton Vehar, krojač, zdaj kaznenec, 42 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko.

12. aprila: Rajmund Majer, učenec, 11 let, Rožne ulice št. 31, za jetiko.

13. aprila: Kristina Omejec, oficijalova hči, 16 mes., Streliške ulice št. 2, za davico. — Janez Mežan, invalid, 19 let, se je ustrelil na polji ob Grubejvi ulici. — Jožef Vidmar, kajzarjev sin, 1 mes., Črna vas št. 18, za razsvojenjem krvi. — Melanija Marh, gozdne komisarja hči, 4 mes., Kolodvorske ulice št. 21, za božjastjo. — Marija Sumerer, godčeva hči, 4 dni, Konjušne ulice št. 1, za božjastjo.

14. aprila: Gregor Milhar, c. kr. sodnijski pristav, 30 let, Starinarska steza št. 1, za plučno tuberkulozo. — Lovro Lavrič, delavčev sin, 22 mes., Sv. Florijana ulice št. 13, za jetiko. — Janez Toni, kajzarjev sin, 2 leti, Illova št. 19, za božjastjo.

V deželni bolnici:

9. aprila: Fran Bobas, gostič, 20 let, za Brigtovo boleznijo na vranici.

10. aprila: Ferdinand Tomšič, delavčev sin, 2 leti, za davico. — Marija Rajner, delavčeva žena, 51 let, za jetiko.

Malin na čolnēh

na Savi pod železniškim mostom pri Pogoniku v vasi Gornji Log, Litijskega okraja, je pod ugodnimi pogoji na prodaj.

Natančneje se zvē pri gospodu Janezu Jeretini v Gradcu pri Litiiji. (236—3)

Skladbe,

zložil F. S. Vilhar.

Prva knjiga teh skladb, koje so že do sedaj v slovanskem svetu nemalo senzacijo vzbudile, dotiskana je. Po zadržaji zanimiva je za vsacega, koji se z glasbo ali petjem bavi; ona obsega: I. samospeve, II. moške zборе, III. mešane zборе in IV. skladbe za glasovir.

Knjiga je vrlo okusno opravljena ter ima na velikem formatu 92 strani. Prodava jo v Ljubljani knjigarna J. Giontini-jeva po 2 gld. 40 kr.; dobi se pa tudi pri skladatelji samem v Karlovi (Hrvat-ska) po 2 gld. 20 kr. (160—10)

Malin

s 7 tečaji, z žago in stanovanjem vred, obstoječe iz treh sob, kuhinje, tudi hleva, pripravno za vsako drugo podjetje, se proda ali na več let dá v najem. — Natančneje se izve pri lastniku v Kočevji h. št. 99. (241—2)

Umetne

(32—28)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem amerikauskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckjevega mostu, I. nadstropje.

Naznanilo.

Podpisani s tem p. n. občinstvu udano naznanja, da je prevzel v najem

gostilno pri Savskem mostu

na Črnučah

in prosi za obilno obiskovanje.

Za dobre jedi, izvrstna vina in dobro pivo je preskrbljeno.

Z velespoštovanjem

(244—2)

Primož Travn.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše želodčne bolezni. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatev pa jedino v lekarni Cristofletti v Gorici. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni Jul. pl. Trnkoczy, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—21)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dočikaželnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nima nobene moči in vrednosti.

BUDIMSKA

RÁKÓCZY grenőia,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stölzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti in nedavno profesor dr. Rokitsansky v Inomostu, profesor dr. Zeissel na Dunaji in profesor dr. Sigl v Stuttgartu in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtji vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporoča.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natočena. Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy. (240—2)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.